

ש"א ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "ונקרא בשם" בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א

בית הכנסת "זכור לאברהם" פיצ'וטו רחוב מפרץ שלמה 100, קרית שרת חולון

גליון מס' 271

ערש"ק פרשת "בחוקותי" טז' באייר תשע"א

"ופנית אליכם!"

רבים הם האנשים העומדים תמיהים ושואלים אם עם ישראל הוא אכן העם הנבחר, כיצד ואיפוא שעובר הוא מכאובים וטרדות לרוב, ואילו אומות העולם יושבים בנחת ובשלווה וכל טוב מצרים בחלקם!! וענין זה מסופר על בחורה אחת שרצתה, לא עלינו להמיר את דתה, לתדהמת הוריה ודאגתם לא היתה גבול. בצר להם פנו אל הרב שביקש שיביאו אליו את הנערה. כשאביאנה שאל הרב על מה ולמה ראתה לעשות כן? ענתה הנערה אצל היהודים מקיימים מצוות לרוב ועובדים את ה' באמת ובתמים, אף על פי כן, כשתשאלם לאן פניהם מועדות לעתיד לבוא לגן עדן או חלילה להפך, לא אחת תשמע מפיהם הצהרה שאם יזכר כולי האי ואולי לאחר שנים עשר חודשים של זיכרון באחד מן "התנורים" של המקום השני, יכנסו לגן עדן, ואילו הכומר מצהיר חדשות לבקרים שגן עדן מובטח כדבר המובן מאלינו... ענה הרב במתק לשונו: בני עשו קיבלו עולם הזה, אך איך אדם יוכל להנות בעולם הזה אם ידע שכמעט ואין לו עולם הבא... ומאיך גיטא עם ישראל העם הנבחר שזכה לעולם הבא עולם הנוצח ולא קיבלו עולם הזה, ממילא כדי שלא יהנו באמת מהעולם הזה יש להם תחושה תמידית שמא לא יזכר חלילה בגן עדן וחיים נצחיים... משל לאדם שהוכנס לצניוק למשך שבוע ימים כשבסופם יודע שיחזור ללינה רחבת ידים וכל טוב העולם, וממילא אין הוא עצוב אלא שמח שמחה גדולה אף בהיותו בבית הכלא, מאיך גיטא אדם שהולך לטייל בעולם במשך ימים 7, אך יודע שבתום הטיול יעבור לא עלינו ניתוח "לב פתוח", גם מהטיול לא יוכל להנות... ובמעם לועז' ביאר את הפסוק בפרשתינו: "ופנית אליכם והפריתי אתכם והרבית אתכם והקימותי את בריתי אתכם", שכאשר אומות העולם באים לבקש שבר עבור מצוותיהם, מאחר שאין להשוות את שכרם לשכר של ישראל, כי שכרם הוא ענין גשמי טוב העולם הזה, ולעומת זאת השכר של ישראל הוא ענין רוחני! לכן אומר הקב"ה לישראל: צאו מביניהם ותחילה אגמור חשבונם שהוא דבר מועט ואחר כך אעסוק בחשבונכם שהוא מרובה וזהו שכתוב: "ופנית אליכם", כלומר אני אפנה עצמי מכל עסקי כדי לעסוק בחשבונכם ולתת לכם שכר טוב! נובה בתורה ובמצוות, ונזכה לטובה וברכה בשני העולמות!

תורתנו הקדושה

אחד מגדולי ישראל וענקי הרוח שהיו בתולדות עם ישראל הוא התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א שעוד מספר ימים כולנו נחגוג את יום ההילולא שלו. עליונים ותחתונים סרו וזעו לכל מוצא פיו ובכוחו היה לבטל גזירות. את ספר הזוהר הקדוש הוא חיבר והרבה הלכות ושמועות משמו נכתבו לדורות למשניות. בואו ותקראו סיפור נפלא על אותו וקדוש שמספרת הגמרא (פסחים ק"ב). רבי שמעון בר יוחאי ביקר את רבו רבי עקיבא זיע"א, ואמר לו: "רבי, למדני תורה". רבי עקיבא מחמת הסכנה מאימת המלכות שאסרה בכל תוקף ללמוד תורה, אמר לו: "איני מלמדך". אמר לו רבי שמעון: "אם אין אתה מלמדני, אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות". ע"כ. ולכאורה תמוה, איך יתכן לחשוב שהתלמיד הגדול רבי שמעון בר יוחאי איים על רבו רבי עקיבא שילשין עליו לפני המלכות? רבי אהרון בקשט זצ"ל הסביר את דברי הגמרא עם רעיון נפלא שיש בו מוסר נורא עבור כל אחד ואחד מאיתנו. רבי שמעון בר יוחאי הצהיר והסביר לרבו הגדול רבי עקיבא זיע"א שאם לא ילמדנו תורה - תורת חיים, צפוי הוא להתרחקות מהיהדות והמוסר, ולהגיע במשך הימים לדרגה נחותה כזאת, שהוא בעצמו ילך וילשין על רבו רבי עקיבא למוסרו למלכות. כי בלי תורה אין מעצור לאדם והוא עלול לבצע פשעים חמורים ביותר. ואם הדברים נאמרו על צדיק וקדוש, תנא אלוקי מחיה מתים, שהבהערד לימוד התורה יכול להגיע לדיוטות התחתונות ביותר, מה נענה אנו? להיכן אנו יכולים להגיע אם נזניח חלילה את לימוד התורה ונזלול בשיעורים הקבועים, נרפה בהתמדתה ונמירה בחמדות ותאוות העולם הזה? ידועים דברי רש"י הקדוש זיע"א על הפסוק הראשון בפרשתינו: "אם בחוקותי תלכו" - שתהיו עמלים בתורה! במדרש (ויקרא רבה ל"ה). אמרו על הפסוק הנזכר את דברי דוד המלך זיע"א. אמר דוד: ריבנו של עולם, בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך, והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, הה"ד "ואשיבה רגלי אל עדותיך". בספר הקדוש "דבר חיים", הביאו את דבריו של הצדיק האלוקי רבי חיים מרדכי מנדבורנה זצ"ל שהסביר את הסמיכות והקשר בין הפסוק הראשון בפרשתינו לדברי דוד מלך ישראל. לכל אדם קצוב סך הפסיעות שילך בעולם הזה, כמו שכתוב: "מה' מצעדי גבר כונו", ונאמר: "הלא הוא יראה דרכי וכל צעדי יספור". וזה שאמר דוד המלך: בכל יום יום הייתי מחשב ואומר למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך, כלומר שהיה מחשב סך הימים שיש לו בעולם, וראה שאם ילך ויוציא את פסיעות רגליו לצורכי העולם הזה, על ידי כך יתקצרו ימיו ושנותיו חס ושלום, כי יכלה סך הפסיעות הקצוב לו, אבל אם ילך לצורכי מצוה, אזי לא יהיו פסיעות עולות לו מן המנין, ולא עוד אלא שיתארכו ימי חייו כמו שעל ידי יבורי תורה מאריכים ימיו ושנותיו, לפיכך אמר דוד המלך: והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות וזהו שהכתוב אומר: "אם בחוקותי תלכו" - אם ברצונכם ללכת, אין לכם ללכת אלא לצורך חוקות השם יתברך, דהיינו לצורך תורה ומצוה ולא לצורכי העולם הזה, כי אז ייטב לכם בזה ובבא כי יתארכו שנותיכם בעולם הזה ותזכו לחיי העולם הבא. ולכן שפיר הסמיך המדרש לזה הפסוק את דברי דוד המלך עליו השלום: "חשבתני דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך". ע"כ.

אחים ואחיות יקרים, אחרי שקראנו את חשיבות תורתנו הקדושה וקיום מצוותיה לטוב ולמוטב, אין לנו אלא להתחזק ביתר שאת וביתר עוז להרבות בלימוד התורה באיכות ובכמות, ללכת בדרכה ולצעוד בנתיבותיה, ועל ידי כך נזכה בגאולה במהרה.

זמני כניסת שבת ויציאת השבת

לרכנו תם	יציאת השבת	כניסת השבת	ת"א
20:47	20:15	19:12	ת"א
20:51	20:13	18:57	י"ם
20:49	20:17	19:05	חיפה

הפסרת השבוע:
"ה' עוזי"
אבות פרק ד'

מטעמים לשבת

"והבאתי עליכם חרב נוקמת נקם ברית" (כו,כה)

אמר הנציב מוולוז'ין זצ"ל: מלך שכובש ארץ זרה, אינו מעניש את תושבי הארץ, שהרי מעולם לא היו נתיניו ולא נשבעו לו אמונים, ואם אפילו לחמו נגדו, לא עשו בזה כל פשע. ברם, אם תושבים מנתיניו של המלך מתקוממים ומורדים בו, הרי לאחר שהוא מצליח לדכא את המרד, הריהו מעניש קשות את התושבים הללו, שכן הם נשבעו לו אמונים בתור נתינים, והתמרדותם מהווה בגידה ופשע. מכיון שכרת השם יתברך ברית עם ישראל על הר סיני, שיהיו לו לעם סגולה וישמרו לו אמונים, לפיכך יהיה עונשם קשה וחמור ביותר אם יפרו ברית אמונים זו. היינו: "חרב נוקמת נקם ברית"...

(מעינה של תורה)

עוד החיות את הבהמות, כי לא יהא עוד צורך בכך...
(מעינה של תורה)

"ונתתי משכני בתוכם, ולא תגעל נפשי אתכם" (כו,יא)

שאל הגאון רבי שמואל אוזידא זצ"ל, מתלמידי רבינו האר"י הקדוש זיע"א: אם נהיה בדרגה כה גבוהה שה' יתן משכנו בתוכנו, ודאי שלא ימאס בנו. ומה צריך לאומרו? אבל הענין, שמצינו בין הארבעה שצפו בפרד"ס וחזו נסתרות טמירין, שהיה בהם מי שהציץ ומת, כיון שנפשו מיאנה לשוב לגופו. לפיכך מבטיח הקדוש ברוך הוא, שלמרות שהנשמה תחזה בנועם עליון, היא לא תמאס בגוף, ותשכון בו!...

(מעין השבוע)

"והשבתי חיה רעה מן הארץ" (כו,ו)
כתב ב"אמרי שפר": השם יתברך נתן טבע בחיה, שתהא טורפת רק בהמות ולא בני-אדם, שכן אמרו חכמינו: "אין חיה שולטת באדם עד שנדמה לה כבהמה" (שבת קנ"א), ואילו היתה מטבעה טורפת גם בני-אדם, הרי לא היתה יודעת להבחין בין אדם טוב לאדם רע, לפיכך הריהי טורפת רק בהמות, או בני-אדם שנראים כבהמות בשל מעשיהם הרעים. ברם, אם "בחוקותי תלכו" – שיהיו הכל צדיקים, הרי לא יצטרכו עוד החיות לאכול בהמות, לפי שכבר לא יהיו בני-אדם דמויי בהמות להענישם, ממילא "והשבתי חיה רעה מן הארץ"... לפיכך אמר הנביא: "ואריה כבקר יאכל תבן" (ישעיהו יא,ז) – שלעתיד לבוא לא יטרפו

מזקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

להיות אנשי האתמול, במקום להימנות על אזרחי המחר?! זה מתחיל, נאנחו כולם. אך לא הוא שינה כיוון: "הרי באנו לשחרר מכבלי המצוות, איך יתכן שאנשים דבקים בכבלים? אהה, אין זאת אלא שהם פוחדים! פוחדים מהבורא, פוחדים מעונשו"..." "לפחוד?!" – עפר לפיו! – "לפחוד צריך מאיתנו", התנשא קולו. "לפחוד צריך מהעמדה אל קיר, מגירוש לסיביר, מהשלכה לכלא. מפיטורים מהעבודה, משלילת המשכורת!". "הנה, נקניק חזיר. אני אוכל, לעיני כולם. הבה אראה אם אענש ממרום!", ונגס. כולם שתקו, וכי מה יגידו, "ארץ ניתנה ביד רשע". טיטוס שיסף את הפרוכת בבית המקדש, אז מה. "מי כמוכה באילמים ה'!". בינתיים, הוא לעס. לפתע ניכרה תכונה בקצה הכיכר, אנשים זו לזכאן ולכאן. כעסו נייעור בו: באמצע ההצגה! מה קורה שם? והתכונה הלכה והתפשטה, היכתה גלים. הבין. החשמלית העירונית חוצה את הכיכר, והגיעה. מפנים לה דרך. והבחין באימה, שהשרפרף ממוקם על תוואי החשמלית! התקרבה במהירות, וזינק ברגע האחרון. עברה בשיקשוק גלגלים, העיפה את השרפרף שהתפרק לכפיסים, אבל מעילו הארוך נתפס בגלגלים, והחשמלית גררה אותו אחריה במהירות עצומה, מוות בסקילה. ההלם היה רב, השקט מוחלט. ובשקט נשמעו מילותיו האחרונות: "שמע ישראל, ה' אלוהינו, ה' אחד!". האיש שביקש לפני רגע לחטוא ולהחטיא את כל יהודי העיר. שלעג והתקלס וכפר בריש גלי. גם היהודי הרחוק ביותר – מאמין הוא!

(מעין האמונה)

כשכבשו הבולשביקים את ברדיטשוב, נכנסה המחלקה הייבסקצית הנודעת לשימצה לפעולה קדחתנית. אנשיה היו יהודים מומרים לקומוניזם, הדת החדשה, שרדפו באף ובחימה את הדת היהודית ומאמיניה. בתי הכנסת נסגרו, המקוואות נאטמו, השחיטה הכשרה נאסרה. ילדי התלמוד תורה נאלצו ללמוד בבית הספר הנוכרי, והוריהם נאלצו לעבוד בשבתות. מובן שנאסר קיומה של הישיבה שבראשות **הגאון רבי שמואל וייטרוב זצ"ל**, והיא המשיכה לימודיה במחתרת. נודע לייבסקציה, שהיהודים דבקים בדתם על אף הרדיפות. מלמדים בעצמם את בניהם בערבים, משתמטים מעבודה בשבת בתואנות שונות, והשחיטה מתבצעת במחתרת. הכשירו מקוואות סודיות, ואפילו ישיבה מתקיימת! חייבים לעשות מעשה! הודיעו לכל יהודי העיר, שעליהם להתאסף ברחבת כיכר העיר ביום ראשון, יום השבתון האזרחי, בארבע אחר הצהריים. מי שלא יבוא, ייקרא לבירור. איש לא רצה להחקר בבולשת, ולהשלח לכלא. בשעה ארבע, היתה הכיכר הומה יהודים. הבינו שעומדים הם לשמוע נאום נוסף, וכבר שבעו התלהמויות. בארבע ורבע הופיע הקומיסר, ראש הייבסקציה בעיר. פסע קוממיות בסגנונו הצבאי, ואחריו השליש הכנוע נושא השרפרף. פינו לו דרך בדממה, ועצר במרכז הכיכר. השליש הציב את השרפרף והקומיסר דילג ועלה, משקיף על נתיניו מלמעלה, באדנות. "יידן!", התנשא קולו, באידיש גזעית – "יהודים! שמעתי, שאתם דבקים עדיין במצוות!". כאילו ציין תופעה מופלאה, חריגה, לא נתפסת – "האינכם יודעים ששחר חדש פצע, ועולם חדש נבנה?! רצונכם

זיידת הש'בווע

כתוב שש ראיות לניסים שמחוץ לדרך הטבע בפרשתינו.

את התשובות יש לשלוח לפקס: 03 558 4485
בין הפותרים נכונה יוגרל (אחת לחודש)

אחד מספריו של מו"ר ע"ר ראש הישיבה הרה"ג ר' יוסף מוגרבי שליט"א

והייתם לי סגולה

סגולה להרויח פרנסתו כלי צער, יאמר בכל מוצאי שבת שבעים פעם "אלהיו הנביא", ובכל פעם יכוין כליבו שם אגל"א, ולא יגלה לשום אדם שהוא עושה זו (מראה הילדים מערכת פ' אות י"ג).

(ישועה והצלחה)

מדברי ראש הישיבה הרב ר' יוסף מוגרבי שליט"א

מזינור הבנים

העצבים המיותרים

תלמידיו של הגאון רבי יעקב קמינצקי זצ"ל, ראש ישיבת "תורה ודעת", מספרים כי רבם ניחן בהבנה עמוקה של תקופת הילדות, וראה בה שלב ברור בהתפתחות. הוא הבין היטב כי הילדים אינם בבחינת מבוגרים קטנים כלל וכלל, ובכך חסך עוגמת נפש מיותרת מהורים רבים, ועונשים בלתי מוצדקים מילדים רבים – בזכות כלל אחד פשוט בחינוך ילדים: אין להעניש ילדים עבור מעשה אותו בודאי לא יעשו כאשר יתבגרו. כמו כן, אין לנסות ולא לצם לעשות מעשה אותו יעשו באופן אוטומטי בבוא העת. פעם אחת הרגיע רבי יעקב אב זועם, שהרים את קולו על בנו בן השלוש שהתיישב בכסאו של רבי יעקב, באומרו, "הוא רק בן שלוש. כאשר יתבגר, לא ישב במקומי". באופן דומה, עצר אב שניסה לאלץ את בנו הקטן ללחוץ את ידו של רבי יעקב. "לשם מה עליך להתיישב את כוחך בדבר אותו יעשה בבוא היום בשמחה?", שאל רבי יעקב. הורים רבים מתישים את כוחם ואת מחשבותיהם איך לגרום לילד לעשות דברים שאינם לפי גילו ואינם לפי מצבו. לו חכמו, ישכילו ללמוד מהוראתו של אותו גאון חינוך שטיפח דורות לתורה, מוסר ויראה, איך לנהוג עם כל ילד לפי דרכו ולפי גילו, אזי היינו שמחים בכפליים.

שלום בית

ניסיון!!! ניסיון!!!

נוהג היה רבי מנחם קפלן מהורודנא זצ"ל, ללכת מידי ערב שבת לזרז את בעלי החנויות לסגור עסקיהם טרם כניסת השבת. פעם אחת כשעמד על יד איזו חנות וזרז לנעולה, עבר אחד ה"משכילים", תפס את רבי נחום בצוואר מעילו, וירעם עליו כארי על טרפו: מי שמך לאיש שר ושופט עלינו? ויחרפהו. כשנודע הדבר בעיר רצו לעשות שפטים באותו רשע, אך רבי נחום פקד עליהם שלא לעשות לו רע, לבל יתחלל שם שמים בכך. גם אשתו של אותו רשע באה לפני רבי נחום וביקשה שימחול לבעלה. והנה לאחר כמה שבועות בערב שבת אחת, בדיוק באותה שעה ועל יד אותה חנות שם הושפל רבי נחום, הלך לתומו אותו "משכיל", ופתאום תפסוהו שוטרי העיר בעוון שעבר על חוקי הממשלה באיזה ענין. הוא הושלך לבית האסורים ובלילה בין כותליו כשנתיים ימים. מצבו הכלכלי הוחמר מאוד, המשפחה התרוששה עד כי באו מים עד נפש. אז הכיר אותו רשע כי יד ה' נגעה בו על כי ביזה את קדוש ישראל רבי נחום. אל מי היו יהודי גרודנא והסביבה פונים כאשר צר להם? – רבי נחום היה הכתובת לכל מר נפש לעודד רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים, הוא באישיותו גילם את עמוד החסד שבישראל. אף אשתו של אותו "משכיל" אומלל, באה בבכיות לרבי נחום שיעניק לה כספים לכלכל ילדיה, וסיפרה לו כי בעלה הנימוק בבית הסוהר, מתחרט על מעשהו. לא היסס רבי נחום כרגע ונתן לה מעות, ואף לבעלה המציא מידי פעם אוכל וכסף. ולא נתקררה דעתו עד שהלך לעשירי העיר שישתדלו להוציאו דרוור מבית האסורים. השתדלותם נשאה פרי והלה שוחרר. במעשהו זה, הפך רבי נחום את לב ה"משכיל" הרע ונהיה לאחד ממעריציו, ונעשה רודף צדקה וחסד דחיל ורחים רבן. ועתה נבוא חשבון, מה היינו עושים ואיך היינו מגיבים לבן. בת זוגינו אם היה משפיל אותנו או חס ושלום... יותר מכך...? איננו מדברים על אדם זר כדוגמת סיפור זה, גם לא על משכיל, ומדוע לא נלמד קל וחומר על "ניסיונות" שמגיעים מבן/בת זוגינו ולומדים איך להגיב? כדאי לחשוב!

אמרי שפר

- ✪ הרמב"ן הקדוש אומר: כל הבוטח מאמין, ואין כל המאמין - בוטח.
- ✪ החזון איש הקדוש אומר: ענין הבטחון הוא האמון שאין מקרה בעולם, וכל הנעשה תחת השמש הכל בהכרזה מאיתו יתברך.
- ✪ הרה"ק רבי יונתן מנוברדוק אומר: מעולם לא חשכתי בדבר האם יכול אני לעשותו או לא, אלא אם צריך אני לעשותו אם לאו. ואם צריך - הרי שכעזרת השם אוכל לעשותו.
- ✪ החזון איש הקדוש אומר: האמונה בחינת הלכה, והבטחון בכחינת מעשה.

(פתגמים נכחים)

על כן יאמרו המושלים - משל ונמשל

ישב הצדיק רבי דוב מבלז זצ"ל מוקף בחסידיו וסיפר: מעשה בשני איכרים, שכנים וידידים, שעיבדו חלקות קרקע וגידלו עיזים. חלבו את העיזים וחבצו את חלבן, ומידי שבוע הלכו לעיר ביום השוק למכור את תוצרתם: מעט ירקות וחריצי גבינה. והנה ביום קייצי, השכימו קום ונטלו את מרכולתם. הלכו לעיר הגדולה ומכרו את תוצרתם ברווח נאה. נטלו את צרורות כספם ופנו לשוב לכפרם. השמש קפחה בעוז, והאיכרים עייפו. חצו בקעה, ואמרו זה לזה: "הנה עץ ענף, הבה ננוח תחתיו בטרם נמשיך". נעמה להם מנוחתם, וביקשו להתנמנם. אבל מה יהא על צרורות הכסף שבידם? הביטו סביב, ואין נפש חיה. רק פרות רועות במרחק. אמרו: לא נשקפת לכספינו כל סכנה. "האומנם?", שאל האחד בחשש. "ואם תבוא פרה ותרחח, ואם תבלע את שקית הכסף על קירבה ועל כרעיה?". רחוק החשש, ובכל זאת. החליטו לקשור צרורותיהם לענף העץ. פרות, כידוע, אינן מטפסות על עצים. משעשו כן נחה דעתם, ושקעו בשינה עריבה. ולא הבינו, שהיכן שיש פרות יש גם רועה. נער רועים ישב בצילם של שיחים שחצצו בינו ובינם, וראה את מעשיהם. משנרדמו, קם בלאט והתיר את השקיות. נטלן עימו למחסה השיחים. משסקר את תכולתן, ברקו עיניו. עשיר הוא, מטמון בידו! ואז, נבעת. הן יקיצו בקרוב, ומשיראו שהשקיות אינן יחפשו אחר הגנב, ולבטח ימצאוהו! מה יעשה? עלה בליבו רעיון, לא זיק לנסות. טמן את המעות בכיסו, ומילא את הצרורות בגללי הפרות שסביבו. שב חרש לעץ, ותלה את השקיות על הענף. חזר לאחורי השיחים, ועקב בדריכות. הישנים נייעורו, ונשאו מבט מבוהל אל על. נרגעו, השקיות במקומן. חילצו עצמותיהם, וביקשו להמשיך בדרכם. הושיטו יד לשקיות - והן רכות למגע... תמהו. ניסו להתירן, והן קלות. תמהו. פתאום - והריח היכה באפם. גללי פרות. הביטו בחרדה סביב, ולא ראו נפש חיה. רק עדר פרות רועה בשלווה. התיקו מבטם מהפרות אל הצרורות, וניסו להבין את המתרחש. אמרו: "אין כל ספק. פרות שם, גללים כאן - הפרות

עשו זאת!". תהה האחד: "אך מאימתי מטפסות פרות על עצים?". הוסיף השני: "ואיך התירו את הצרורות?". השלים הראשון: "ומדוע, לאחר שאכלו את המעות, מילאו את השקיות בגללים?". סיכמו: "פרות מזרות", והשלימו עם האבידה... חייכו השומעים לתמימותם וסיכלותם. כולם מלמד אחד - בנו בכורו וממלא מקומו, הצדיק רבי אהרון מבלז זצ"ל, עמד לצד אביו ופניו חיוורות, והוא רותת בכל גופו. ממורא האב, ודאי. פנה אליו אחד השומעים: "ראה, כולם מחייכים - מדוע אתה כה רציני?". "מדוע אני רציני?", תמה לשאלה, "איני מבין כיצד אתם מחייכים! כשאבא אומר דברי מוסר כה נוקבים, איך אפשר לחייך?!". דברי מוסר! ודאי! הן זה קורה לכולנו: אוצר קטן בידינו. תוכניות שאנו חושבים לממש, עסקים שאנו רוצים לבצע, רווחים שאנו סהורים לנחול. רוקמים תוכניות ופועלים פעולות, והנה מתהפך הגלגל. ולא אחת, לא די שאין רווחים, עוד יש הפסדים. פתחנו שקית מטבעות והנה היא מלאה גללים... תמהים אנו, משתאים. תוהים מה אירע. מביטים סביב, ומאתרים את הפרות. אהה, עכשיו הכל מובן. כלומר, לא בדיוק. כי פרות אינן מטפסות על עצים ואינן אוכלות מטבעות. אינן מתירות קשרים ואינן ממלאות בגללים. אז אלו פרות מזרות, מה לעשות. והפרות הן רק משל. המתחרים גרמו והשותפים אשמים, תנאי השוק והאשראי, הבנקים והספקים. אויבים וחברים, כבר נמצא במי לתלות את הקולר, למרות שלא הכל מובן ולא הכל מוסבר. ולא מבינים, שהיכן שיש פרות יש גם רועה! ולא מבינים, שהרועה צופה, והוא שפועל. עשה, עושה ויעשה לכל המעשים. ומשתמש בפרות כהסוואה גרידא, ואוצרנו בידו! עד מתי נתרץ הכל בדרך הטבע ובמקרה. מתי נבין שהכל, אם תבואה לשלוש שנים ואם תוכחה נוראה, הכל מעשה ידיו!...

(מעין השבוע)

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

- ✓ אסור להטמין בשבת תבשיל חם שהיד סולדת בו בעודו בכלי שנתבשל בו, אפילו אם מטמינו בדבר שאינו מוסיף הבל. אבל אם אינו חם בשיעור שהיד סולדת בו, או אם העבירו לכלי אחר אפילו אם היד סולדת בו וכל שכן אם הוא צונן גמור, מותר להטמינו בשבת בדבר שאינו מוסיף הבל, אפילו אם כוונתו להפיג צינתו על ידי כך.
- ✓ מותר לערות בשבת מתוך מיחם העומד על האש, מים חמים שהיד סולדת בהם לתוך טרמוס כדי לשמור על חום המים, ואין בזה איסור הטמנה.
- ✓ מותר לתת בשבת תבשיל אפילו אם הוא בכלי שנתבשל בו והיד סולדת בו, בתוך מיתקן לשמירת חום התבשיל שהומצא לאחרונה ("קל חם") שעשוי קופסא ומכניסים לתוכו את הקדירה וסוגרים אותו בכיסוי שלו, שמכיון שיש אויר בין דפנות הקדירה לדפנות המיתקן, אין בזה משום הטמנה. ואף אם התבשיל לא נתבשל כל צורכו, מותר להניחו בתוך המיתקן הנ"ל. וכן מותר להניח בשבת משקאות קרים וכדומה, בתוך מיתקן הנועד לשמור על הקור.
- ✓ מותר לתת בקבוק שיש בתוכו חלב צונן או כל משקה אחר, לתוך כלי שני של מים חמים אפילו היד סולדת בו, לצורך תינוק, שמכיון שהמים החמים הולכים ומצטננים, אין זה נחשב הטמנה בדבר המוסיף הבל.
- ✓ מותר לתת כלי ראשון שיש בתוכו תבשיל חם, לתוך כלי אחר שיש בו מים קרים, כדי לצנן את התבשיל.
- ✓ מותר ליטול בכף או במצקת אוכל מתבשיל שעל האש כשהוא מבושל כל צורכו, אבל להגיס (לערב את התבשיל) אסור כל זמן שהתבשיל על האש. ואם התבשיל לא התבשל כל צורכו, אסור ליטול אוכל מהתבשיל אף שהורידו מעל האש כל זמן שעדיין הוא רותח, גזירה שמא יגיס, וכל שכן שאסור להגיס.
- ✓ קדירה המונחת על האש ויש בה תבשיל שאינו מבושל כל צורכו, אם נפל ממנה המכסה אסור להחזירו בשבת, וכן אסור להוסיף כיסוי על כיסויה, מפני שעל ידי כך ממחר את בישול התבשיל בשבת. אבל אם התבשיל מבושל כל צורכו, מותר להחזיר את הכיסוי או להוסיף כיסוי, אך לכסות לכתחילה בשבת אסור אף בתבשיל מבושל כל צורכו.

(השבת וההלכותיה)

העלון מוקדש לתפילת רבים

לרפואתו השלימה של הוד כ"ק מרן אדמו"ר מנדבורנה שליט"א.

הרה"צ רבי יעקב ישכר בער בן סימה רייזל

ובזכות זיכוי הרבים יחזקהו ויאמצהו השי"ת לאורך ימים ושנים דשנים ורעננים

עד ביאת גואל צדק כמהרה בימינו אכ"ר.